

# ЗОЛОТИЙ ВЕДМЕДИК

(Поема)

## Пролог

Вечір глянув самотнім ліхтарем.  
Глибоко,  
глибоко,  
глибоко...  
А в чийх-то очах жабування  
і вогненні ночі шукань...  
Падають  
комети  
на голі  
коліна,  
і сльози біжать по щоках...  
То не сльози, а сині тремтючі  
самотні вогні на шляхах...  
"Санта Лючіє"1...  
"Санта Лючіє"...  
донесло й забриніло в самотніх вітрах.  
"Санта Лючіє"...  
"Санта Лючіє"...  
За кордон, за кордон, за кордон.  
А на віях заплакала смерть.  
Я ніколи не бачив Америки  
і не був я на березі Рони.  
За кордон, за кордон, за кордон...  
Пливають, гойдаються в тумані синьому  
думки розірвані,  
немов з листа колишнього кохання останні  
папірці.  
Пливають, гойдаються в тумані синьому...  
В руці

не срібло мотузяне, —  
то од очей примружених до місяця біжать  
дроти прозорі...  
Що чую я...  
"Іще... іще..."  
Вуста розтулені і тіла дух медяний...  
А може, це не я?! Це тільки місто п'яне...  
"Іще... іще..."  
і кров лілово задзвонила...  
Яка це сила...  
Яка це сила...  
В очах огонь, в ушах вітри...  
а підо мною дві зорі,  
і в їх солодку глибину \*  
дивлюсь, дивлюсь  
і  
потопаю,  
і потопаю...  
Яка це сила... Яка це сила...  
Якби я жив в віки доісторичні,  
я б не писав оцих поезій, а слухав, як шумує  
море,  
ганявся б за коханою, і в гніздах над землею  
ми падали б в нестямі...  
і тільки пальми, і тільки море,  
а в небі...  
вітер...  
Але я тільки В. і С.2  
А може, ні?., і це у мене  
од електронів, простору і тембру, ночей  
і днів, од виміру усього  
в одній руці заклакли віжжі,  
і я керую часом,  
і рухом я керую...

О мій ведмедик золотий...  
Тебе привів, коли я спав, до мене лама  
синьоокий

і так сказав:  
"Не раз народжувався й умирав, і порох твій  
вітри носили,  
і все шукав,  
шукав,  
шукав  
ти дівчину з очима золотими...  
І буде час,  
коли оцей ведмедик сумною дівчинкою стане,  
й лілеї їй дадуть наймення  
маненьке:  
Ві-  
Ра".  
І я заснув.  
Пройшли віки.  
І в день, коли плакати листя  
огнем асфальти облили,  
почув очей твоїх питання:  
"Ти?.."

І очі блиснули, що:  
"Я".  
Ковтає ногами дороги,  
хвилюється темне вбрання...  
а місяць осяяні роги  
встромив в голубого коня:  
кінь — час,  
кінь — даль...  
А в серці огненний чингалЗ...  
Од місяця до земної кулі (о моя огнева  
далина!..)  
простяглися і побігли тунелі, тунелі

од бігуна — до бігуна,,  
мої мислі на сонячній стелі...  
Ой, чи скоро ж настане весна.  
На трамваї до міського парку,  
там, де сосни пахучо шумлять...  
Чи латишка ти, а може, татарка...  
...і в очах, де ведмедики сплять...  
На трамваї до міського парку,  
де пахуча і тепла земля...  
Кінь — час,  
кінь — даль...  
А в серці огненний чингал...  
Били там,  
били тут...  
"За битого двох небитих дають,  
та й то не беруть".  
Били там, били тут,  
били там, били тут...  
Почуваю, як он метушаться  
з портфелями, де замість відношень  
лимонади та лимони...  
А ми — на далі, на далі, а ми — на гони,  
на гони...  
але ми — на далі, але ми — на гони...  
й поміж нами я бачу тебе,  
вітер гладе кохане волосся...  
Це нічого, що порвані штиблети,  
але серце — на зоряні роси,  
на зоряні роси...  
І

І зупинились гнівні коні.  
І падає  
на гній  
криваве

молоко...

Хто це ламає руки,  
руки ясні, в агонії...

"Огонь!

Огонь!

Огонь!"

Майбутнє — мрії рожеві часу.

Майбутнє — сопілка далини.

А на небі розвіяне гасло

і на землі

сни.

Гей, на розі мого кохання пахне

розстрілами даль...

Вітер цокає в ставні:

"Лю-

бо,

встань..."

Вітру наймення — Володька. Сумно

дивлюсь у вікно.

Снилась мені ти на фронті. Роки...

секунди... давно...

II

Зірвав з коня, і...

гох!

ударив об

землю...

Крикнув шалено:

"Моя!"

А я твої очі едеблю,

та не перший, не перший

я.

III

Вітер над морем... скелі... В море  
я кинув когось.  
Місяць доріжку стеле, ніби на хвилях  
огонь.  
Місяць доріжку стеле, ляжу на ній,  
засну...  
Тихо, без дум опускаюся в темну,  
холодну труну.  
1923